

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong Phúc Âm của Chúa Nhật thứ 25 Thường Niên cách đây bốn tuần, thánh Marcô kể về chuyện các tông đồ cãi nhau xem ai là người lớn nhất trong vương quốc mà thầy mình sẽ thiết lập. Trong Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, hai anh em ông Giacôbê và Gioan không còn chỉ tranh luận xông về việc ai làm lớn nữa, nhưng đến đặt thẳng vấn đề với Thầy mình: “Xin cho chúng con một người ngồi bên hữu, một người ngồi bên tả Thầy trong vinh quang của Thầy”. Hai ông xin hai vị trí quan trọng nhất.

Sở dĩ hai ông dám cả gan xin thẳng với Thầy chứ không chỉ tranh luận xông, có lẽ vì hai ông ý là gia đình mình khá giả hơn các môn đệ khác vì cha của hai ông có tiền muốn người làm (Marcô 1:20). Hai ông nghĩ rằng giàu hơn thì đương nhiên xứng đáng được địa vị xã hội cao hơn, nên hai ông chẳng đắn đo sợ mất lòng ai khi xin hai vị trí quan trọng nhất trong vương quốc tương lai của Thầy mình. Lời thỉnh cầu này dĩ nhiên gây nên sự oán giận trong lòng mười người kia. Đối với họ hai anh em này tính cướp công lao của mọi người và lợi dụng cơ hội xin xỏ trước một cách bất công. Lập tức, cuộc tranh cãi về việc ai là người lớn nhất lại nổ ra.

Và đây là một chuyện nguy hiểm. Sự đoàn kết trong tông đồ đoàn có nguy cơ bị tan vỡ nếu Chúa Giêsu không lập tức can thiệp. Nên Ngài liền gọi họ lại và nói rõ cho họ biết có sự khác biệt về tiêu chuẩn của sự cao trọng trong Vương quốc của Ngài và vương quốc trần thế. Tiêu chuẩn nên cao trọng của trần thế là quyền hành: có thể kiểm soát được bao nhiêu người? Có bao nhiêu đầy tớ để sai khiến và từng phục mệnh lệnh? Áp đặt ý muốn của mình trên được bao nhiêu người? Trong khi tiêu chuẩn cao trọng trong Vương quốc của Chúa Giêsu là sự phục vụ. Nên cao trọng không phải là bắt người khác phục vụ mình, mà là trở nên người phục vụ kẻ khác. Cái để đánh giá không phải là tôi kiểm được sự phục vụ nào từ người khác, nhưng là việc phục vụ nào mà tôi đã làm cho người khác.

Chúng ta có khuynh hướng nghĩ rằng tiêu chuẩn trên đây là tiêu chuẩn lý tưởng khó áp dụng trong cuộc sống bình thường, nhưng trên thực tế đây lại là lẽ thường tình đúng đắn nhất. Đó là nguyên tắc đầu tiên được áp dụng trong việc thương mại bình thường mỗi ngày. Chúng ta thường mang xe mình đến nơi nào mà họ ‘service’ kỹ lưỡng nhất trong tất cả những nơi bảo trì xe cộ. Chúng ta thường thích đến những nhà hàng nào mà họ phục vụ thức ăn chẳng những ngon miệng mà còn có sự tiếp đãi ân cần tử tế nhất. Nói một cách khác đó là những nơi sẵn sàng phục vụ chúng ta nhiều hơn. Trong nơi công sở cũng vậy, các nhân viên có thể về hết lúc tan sở vào buổi chiều, nhưng văn phòng của ông giám đốc điều hành có thể vẫn sáng đèn cho tới khuya. Vì ý muốn phục vụ thêm và hơn những người khác này, nên ông mới được cất nhắc lên làm đầu của công ty.

Lẽ thường tình trên cũng áp dụng cho những người đứng đầu trong cộng đoàn chúng ta. Như anh chị em đã biết, các thành viên của Ban Thường Vụ đã phục vụ cộng đoàn hết mình trong sáu năm vừa qua. Trong tất cả những dịp lễ lớn, hay những bữa cơm gây quỹ, họ luôn là những người tới trước hết và ra về sau cùng. Họ là những cộng tác viên tích cực sát cánh với Ban Tuyên Úy trong mọi việc lớn nhỏ. Chính vì nhận thấy tinh thần phục vụ quên mình của họ, nên quý ông bà anh chị em mới tái đề cử họ, để họ tiếp tục phục vụ thêm một nhiệm kỳ nữa.

Các người đứng đầu hay ở trong ban điều hành các ban ngành đoàn thể cũng vậy. Họ phải hy sinh thời giờ và sức lực nhiều hơn các thành viên bình thường khác khi nhận trách nhiệm làm trưởng hay vào trong ban điều hành. Chính vì họ sẵn sàng phục vụ nhiều hơn, nên họ được mọi người tín nhiệm bầu lên làm đầu của hội đoàn mình.

Nên qua bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, chúng ta có cơ hội nhìn lại những hy sinh và tinh thần phục vụ lẫn nhau của mọi thành viên trong cộng đoàn chúng ta. Có những việc không tên, những ban không lính, nhưng ai cũng hết lòng phục vụ, ai cũng sẵn sàng hy sinh. Nếu không có những hy sinh và việc phục vụ quên mình này, chắc chắn công việc chung không xuôi chảy và ăn khớp như trong hiện tại.

Chúng ta là những chi thể trong thân thể mầu nhiệm của Đức Kitô. Phần chi thể nào trong thân thể cũng quan trọng như nhau. Do đó sự “cao trọng” của mỗi người không hệ tại việc chúng ta nằm ở vị trí nào trong thân thể, mà hệ tại ở việc chúng ta có phục vụ đúng nhiệm vụ của mình hay không. Khi mọi chi thể đều thi hành đúng nhiệm vụ của mình thì toàn thân sẽ được khoẻ mạnh. Ước gì mọi thành viên của cộng đoàn chúng ta, tiếp tục giữ mãi tinh thần hy sinh phục vụ, để chúng ta càng ngày càng trở nên những chứng nhân đích thực của Đức Kitô, Đấng đã hy sinh chính thân mình để phục vụ cho phần rỗi của toàn thể nhân loại.